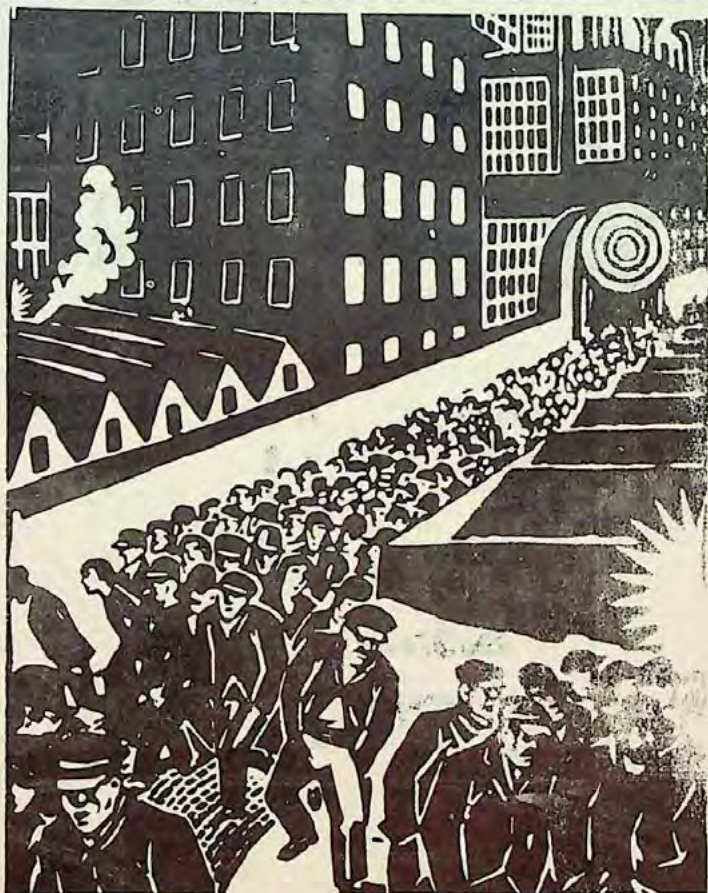

fram for partiet

MARS
1976

Diskusjonsblad for Oslo

JØTUL-ARBEIDERNE:

— ***Nå trengs penge-
støtte mest av alt***

ffp
mars 76

innhold:

LEDER	s. 3
jøtul	" 5
l.moi	" 7
rekruttering	" 13
kautsky- studiene	" 14
boligkampan	" 16
dns	" 24

full støtte til jøtul- arbeiderne!

leder:

Partiets viktigste oppgave, ved siden av I.mai-arbeidet, er streikestøtte arbeid til Jøtul. Før vi ser på hva det betyr konkret vil jeg kort si noe om hvorfor den er viktig. (neste art. i dette nr. "Jøtul-streika" går grundig inn på det).

1. Grunnlaget for streika var at en fremmedarbeider ble usaklig oppsagt. Det at 300 arbeidere går til streik og bl.a. krever økonomisk oppreisning for denne arbeideren, er et hardt tilbakeslag for reaksjonen som vil bruke alle midler for å sikre sin profitt, bl.a. sette norske og utenlandske arbeidere opp mot hverandre. Enheten mellom norske og utenlandske arbeidere er et slag i tryne på fienden, og er et motargument for dem som har gått på hetsen, som ser fremmedarbeidere som en trussel for sin arbeidsplass.

2. Jøtul-arbeiderne bruker streikevåpenet - de setter makt bak krava.

3. I disse tider hvor DNA/LO -toppen vil ha mest mulig ro for å redde tariffoppgjøret vel i havn, kommer en slik streik ubeleilig for dem. Når de går imot den vil de bli enda mer avslørt,

og ulminga, misnøyen fra før vil vokse. En streik nå er en gnist som kan tenne en preriebrann.

4. Jøtul-arbeiderne har sjøl dømt i denne saka: de krever renegater og borgerskapets lakeier fjerna.

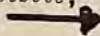
Derfor er streika på Jøtul dødens viktig, de trenger all øk. og pol. støtte de kan få!

For at streiken skal fortsette - og vinne - trenger de:

1. PENGER!

Alt er avhengig om SSK'ene går offensivt ut med stands-, dør- og listeinnsamlinger. Der det ikke er SSK'er, må det sikres streikestøtte f.eks. ved at folk binder seg til ukentlig beløp. "Fei-dem-ut"-kampanja, sist leda av Leverås, skal få sitt hardeste tilbakeslag: Mange SSK'er har gått offensivt ut i denne perioden, og har møtt mye bra reaksjoner. Alt dette bråket til Leverås har ført til mye PR for komiteene - det er utmerka.

Mye penger skal til. Leverås &co sitter og venter på om vi klarer det. Klarer vi å mobilisere breie masser til støtte,

SSK'ene går dristig ut - bruker denne anledningen til å få komiteen til å VOKSE, vil vi på nytt tilbakevise hele den løgnaktige hetsen. Det vil være et nytt slag for DNA, en seier for SSK'ene og alt streikestøttearbeid, en seier for oss.

Men husk: Pengene må rulle inn fort!

2. POLITISK STØTTE

Det må taes opp i alle fagforeninger og klubber, fronter og alle andre mulige steder. Mobiliser arbeidsplasser til støtte. Bruk underskriftslistor. Lister er også viktig for å binde folk på forhånd for det skal taes opp på møter. Denn form for støtte er moralsk viktig for arbeider i kamp. Den viser enheten i arbeiderklassen. Derfor må det komme mange støtteuttalelser.

Streika kan bli lang og hard. Kommunistenes rolle i tidligere streiker har vært avgjørende. Streika på Jøtul er avhengig av vår støtte. Det er bare vi som kan gå i spissen for et bra støttearbeid i boligområder og på arbeidsplasser. Vi skal vise at vi er et klassekamp-parti!

HVORDAN SIKRE DETTE, I TILLEGG TIL „FULL GUFFE“ PÅ 1. MAI?

Jeg vil heller stille spørsmålet:
Er ikke dette en utmerka sak til samtidig å få ut propaganda om FFF, ved at den støtter Jøtul-streika og at den også støtter mange andre kamp-saker?

Streikestøttearbeidet må ikke bli sett på som en mer-belastning, men som en konkret sjanse til å bygge FFF og SSK'ene til breie fronter.

Vi må ha to tanker klar i hodet:

- Vi skal drive FFF - arbeid
- Vi skal drive streikestøtte-arbeid

Konkret:

Gjennom 1. mai arbeidet skal vi drive mob. til FFF. Vi skal diskutere FFFs politikk og aktivisere massene i arbeid-
et. En av de viktigste oppgavene blir å få støtte til Jøtul. Vi må sikre ukentlig beløp fra alle i fronten, og at fronten går ut og samler støtte. F.eks. ved stands-
virksomhet, møter og husbesøk.

Så må det drives egget streikestøttearbeid, enten det er SSK eller ikke. Det er klart at kommer en med lister på vegne av en streikestøttebevegelse, så vil en kunne nå mange fler, ut fra front-grunnlaget. Det betyr f.eks. i et boligstrøk at FFF har sin dør-innsamlingsaksjon, at SSK'en har sin.

Det gjelder nå å være dristig i å finne "nye omland". Hva med å stille seg utafor skoler, idrettsplasser, kino etc.? - Og sjølsgt gå på KK-kjøperne!

Bruk fantasien på hvordan nå flest mulig.

- KOM RASKT UT MED PROPAGANDAEN OG FÅ POLITISK OG ØKONOMISK STØTTE TIL JØTUL - STREIKA, PÅ ARBEIDSPLASSENE OG I BOLIGOMRÅDENE:
- MOBILISER MASSENE SOM STØTTER STREIKA TIL AKTIVT STREIKESTØTTEARBEID OG FFF - ARBEID!

jøtul - streika

Jøtul er et av landets største jernstøperier. Konsernet sysselsetter 7000 personer. Bedriften ble anlagt i Oslo 1853. Det er et familieforetak. Direktør Sverre Gahr sliter i div. styrer, bl.a. sammen med Tor Aspengren.

Forbitrelse mot årelang undertrykking og manipulering er stor blant de gamle arbeiderne på Jøtul. De har flere ganger prøvd å kaste bedriftsbestyrer Arne Hansen som er tidligere klubbformann. Denne overløperen bruker nå sine kunnskaper om arbeiderne og fagbevegelsen i sin stilling som bedriftens betrodde mann. Arbeiderklassen har bare en måte å behandle slike renegater på; kreve dem fjernet og om nødvendig sette makt bak krava.

På tross av alle avsporingsforsøk vedtok arbeiderne å gå til streik for å få gjennom sine krav:

1. Driftsbestyrer og to formenn fjernes.
2. Etterbetaling for fremmedarbeideren i den tida han var oppsagt.
3. Full etterbetaling for sit-down-perioden.

Hva kan Jøtul-streika lære arbeiderklassen i Norge?

1. Kamplinja er riktig.

Arbeiderne har flere ganger avslått å gå inn på kompromissforslag. Å gå tilbake til arbeidet i en slik situasjon er et vel begrunna forslag fra sosialdemokratene. Mange streiker er blitt knekt på det viset.

Forhandlinger, gjenopptak av arbeidet og Arbeidsretten har vært uttrykk for sosialdemokratenes samarbeidslinje. Kampen mellom de to linjene har hele tida stått klart. Arbeiderne har valgt rett vei. Forhandlingslinja ble imidlertid bare avvist med et knapt flertall.

2. Enhet gjør sterk.

Ved å stille betingelser for den såkalte støtten har klubbformennene ved de største jernbedriftene her i byen forsøkt å kjøre kampen i grofta. Men de prøver også å innbille Jøtularbeiderne at ikke jernarbeiderne i Oslo vil støtte dem hvis de veiger kamplinja. Demagogi fra slike folk har ofte sådd tvil om solidariteten i arbeiderklassen og fått mange til å vakle i det avgjørende øyeblikk. Det er vår oppgave å gjøre disse breikjeftede folkas ord til skamme. Vi må på tross av de lokale pampene, arbeide hardt for å få vedtatt støtte, faste innsamlinger og sympatiaksjoner på arbeidsplassene.

3. Sosialdemokratenes prat må avsløres.

Deres ynkelige rolle som borgerskapets talerør i fagbevegelsen er et viktig strategisk spørsmål for oss. Så lenge de beholder sitt klanne grep om arbeiderklassen, er en politisk utvikling vanskelig. Avsløring er lettest i forhold til forbundsledelsen/IO-toppen. I denne situasjonen har vi dessuten stor mulighet for å avsløre frasene deres om støtte. Jfr. Svein

Christiansen: "Jøtul-arbeidernes krav støtter vi foreløpig, men ikke framgangsmåten."
Avsporing av streika er SV/DNA sitt mål som borgerlige arbeiderpartier.

4. Monopolborgerskapets diktatur viser sitt sanne ansikt i streik.

Borgerskapet har mange maktnidder. Etter hvert vil det ta dem i bruk. Enigheten i borgerskapet er stor når streiker skal knuses. Hensikten er alltid den samme: å knuse kampen. Avvis splittelsesforsøk fra fienden. I pressa ser vi de første forsøkene! Unge og eldre arbeidere forsøkes satt opp mot hverandre. I en slik situasjon får vi nok et klart eksempel på hvor reaksjonært det er å slåss kvinne mot mann. Pressa gjør et stort nummer av fremmedarbeiderspørsmålet, å sette dem opp mot nordmenn. I en uttalelse fra de streikende avvises splittelsesmakeriet - også anti-kommunismen, som vi sikkert får høre mer til. Det må slåss fast at enhet gjør sterk og at all splittelse tjener klassefienden.

Jøtul-streika er viktig for HELE arbeiderklassen.

Her viser arbeiderne at de står samlet, på tvers av nasjonalitetsgrenser. De er villige til å slåss for arbeidernes rettigheter. At

et av kravene gjelder etterbetaling for en fremmedarbeider er viktig, men samtidig er det underordna.

Seier for kamplinja kan bli et viktig eksempel før et av de dårligste tariffoppgjør i manns minne tres ned over ora på folk.

I kampen mot de usaklige oppsigelsene som har stadig større omfang, kan en seier i Jøtul-saka bety et nytt vendepunkt.

Det er videre opp til oss en gang for alle å gi Leveraas-kjøret mot streikestottebevegelsen "en på trynet". Sett alle kluter til.

For det femte kan det evindelige gålet om "ulovlige konflikter" har gis et skudd for bauen. Når Jøtul-arbeiderne feier slike argumenter til side, viser de hvem lovene er til for og hvem som har laga dem.

Kamerater!

De streikende Jøtularbeiderne fortjener hardt støttearbeid.

Mobilisering av massene er nøkkelen til et bredt støttearbeid!

Vis at Partiet duger i kamp!

FU

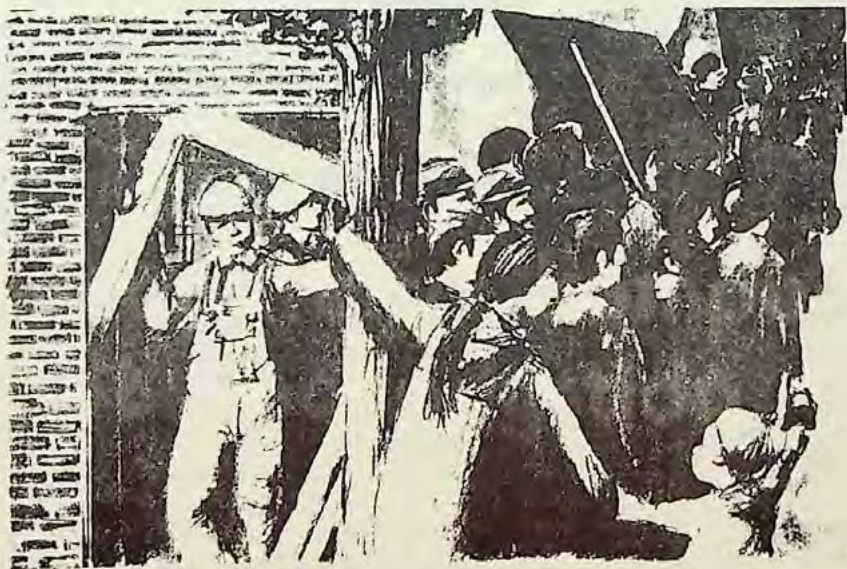
1. mai:

masselinja — massemobilisering!

"Vi kommunister må kunne forene oss med massene i alt. Hvis partimedlemmene våre tilbringer hele livet innendørs og aldri går ut for å stå ansikt til ansikt med verden og trosse stormen, til hvilken nytte vil de da være for det kinesiske folket? Ikke

noen i det hele tatt, og vi trenger ikke slike partimedlemmer. Vi kommunister bør stå til ansikt med verden og trosse stormen, den store verden av massekamp og massekampens mektige storm."

Mao i "Organiser dere!"

Diskusjonene går livlig om 1.mai-arbeidet. Særlig om de taktiske spørsmålene. Denne fortsetter til enhet er oppnådd. Samtidig er det nå nødvendig å bringe en annen debatt fram i første rekke: om masselinja og massemobilisering.

Høyreavviket i partiet har ført til forsøk på "revidering" av prinsippet om masselinja: Det fremstilles som masselinje = å være godt likt blant folk, kjenne mage osv. Dette er sjølsagt nødvendige ting, men under-

slår det grunnleggende ved masselinja:

- Det er massene og ikke "heltene" som lager verdenshistorie. Partiet kan bare seire dersom det evner å trekke massene med i gjennomføringa av partiets oppgaver. Noe annet blir et lite mindretalls frenetiske, men resultatløse strev.

MASSELINJA ER EI LINJE FOR Å SETTE MASSENE I BEVEGELSE SAMMEN MED PARTIET!

- Det viktigste prinsippet i masselinja

er "fra massene til massene". Kommunistene må sammenfatte massenes spredte og spontane ideer, ønsker og behov og gå tilbake med dem igjen i form av linjer. Skal vi klare dette må alle partiets medlemmer ha dype røtter i massene. Vi må kjenne deres liv, lære av dem. Vi må ta hensyn til massenes objektive behov og hva de subjektivt har forstått når vi planlegger arbeidet blant dem. Vi må kjempe mot alle feilaktige og skadelige tendenser i massekampen, utnytte og utvikle de gode. Vi må oppnå massenes respekt og tillit, slik at de handler i samsvar med partiets forslag.

I den situasjonen vi nå er i - med forsøk på å isolere partiet - er korrigeringsa av

masselinja avgjørende for om vi får framgang eller tilbakegang. Det er avgjørende om vi stoler på partiets politikk og på at massene vil slutte opp om den.

Oslo-beretninga stiller korrigeringsa av masselinja som et nøkkelspørsmål for videre framgang. 1.mai-arbeidet må vise at vi har tatt et godt skritt i riktig retning. De objektive forholdene ligger til rette for en stor økning i FFF-toget - at dette skal skje er avhengig av at vi slår mot følgende feilaktig ide: "FFF-toget er bare for oss og de aller nærmeste". Denne feilaktige tanken står som en mur mellom oss og et godt mobiliseringsarbeid - den må rives ned!

1. MAI DEBATT

TIL LEDER I FEBRUAR - FFF:

Når man i et tilfelle sier at SV, NKP og DNA er borgerlige arbeiderpartier er vi enige. Når det gjelder forskjelsbehandlingen av disse til FFF's tog er vi ikke enige. Vi har sett klart de to siste åra at SV ikke er villige til å slutte opp om FFF.

Det snakkes om progressive SV-medlemmer. Vi mener at det finnes svært få slike medlemmer. Derimot har mange progressive stemt på SV i de siste åra. Det er i første rekke disse vi må forsøke å få med i toget. Lederne i SV er i dag mer fiendtlige enn noen gang tidligere. Dette kan man tydelig se på deres arbeide i de parlamentariske organer hvor de legger seg opp etter ryggen på DNA. Det er svært bløyd å tro at det finnes SV-ledere, også lokalt, som står på klassekampens grunn. Vi mener at de SV-ere som har sluttet opp om FFF de siste åra er mennesker som har stemt SV, og ikke ledere eller medlemmer. Hvorfor skal vi så legge oss opp etter SV-ledelsen? Hvis det viser seg at de plutselig er blitt så progressive, kan de ta kontakt med FFF på eget initiativ. Det er ikke noe argument å si at vi skal avsløre SV-ledelsen. Det har de gjort selv - i flere år nå.

Ellers er vi enige i analysen av DNA og NKP angående FFF.

Vi ønsker en begrunnelse på hvorfor: "Bare folkets egen kamp gir seier" er revisjonistisk. Det er jo nettopp den linja vi mener AKP står for, stikk imot de borgerlige arbeiderpartier. Vi tror slett ikke at SV vil hoppe på en slik parole med glede. SV's mening er jo at de parlamentariske organer skal ta seg av en eventuell overgang til sosialismen.

1. MAI DEBATT

Det er ingen motsetninger mellom det kommunistiske partiet, enhetsfronten, arbeiderklassens ledelse, revolusjonen, folkehæren og "bare folkets egen kamp gir seier". De første er jo nettopp et resultat av folkets egen kamp.

Hvorfor er ikke disse diskusjonene sendt ut til avdelingene på et langt tidligere tidspunkt, slik at vi har kunnet diskutere oss fram til enhet i politikken på dette området? Vi har følelsen av å få partiets linje tredd ned over øra uten at vi som vanlige medlemmer har noen innflytelse. Er dette demokratisk sentralisme?

Kameratslig hilsen
tre fagorganiserte i en boligavdeling.

Svar:

Dere argumenterer ikke mot noen av de viktigste premissene for taktikken, som FFF-lederen begrunner den med. F.eks.: -Hva med erfaringene fra 1974-1975, med henvendelse til SV? Var taktikken feilaktig da også? Eller var den riktig da og feilaktig nå? I tilfelle hvorfor?

Så noen kommentarer til noen punkter i artikkelen. "Det snakkes om progressive SV-medlemmer. Vi mener det finnes svært få slike medlemmer". "Vi mener at de SV'ere som har slutta opp om FFF de siste åra er mennesker som har stemt SV, og ikke ledere eller medlemmer".

Dere tar beviselig feil, kamerater. Det var mange SV-medlemmer som gikk i FFF's tog i 1974 og 1975. Dette mener vi er svært bra, bra for den progressive og revolusjonære linja, svært dårlig for SV-ledelsen. (Sjølsgt har dere rett i ledelsen ikke gikk der, det har heller ikke noe med saka å gjøre).

"Hvorfor skal vi legge oss opp etter SV-ledelsen? Hvis det viser seg at de plutselig er blitt så progressive, kan de ta kontakt med FFF på eget initiativ".

Hvor i FFF-lederen står det at SV-ledelsen er blitt progressive? Ingen steder, sjølsgt. Det motsatte står derimot flere steder, som en begrunnelse for nødvendigheten av å avsløre dem for medlemmene. Hvilke eksempler kan dere vise til mht. at vi legger oss opp til SV-ledelsen? Vi kritiserer dem i KK, i diskusjoner. Vi innviterer til tilslutning på FFF's plattform osv. Er dette å legge seg opp til? La vi oss opp til i 1974 og 1975?

"Det er ikke noe argument å si at vi skal avsløre SV-ledelsen. Det har de gjort selv - i flere år nå."

Er dette riktig? Hva er grunnen til ^{at} mange har avslørt SV-ledelsen? Grunnen til det er at deres reaksjonære linjer og praksis er blitt satt opp mot riktige linjer og praksis, nemlig vår. Det er AKP(m-l) som har avslørt SV-ledelsen og SV's reaksjonære politikk.

Så langt i artikkelen deres vil vi trekke følgende konklusjoner:

1. Dere ønsker å ta et oppgjør med høyrefeil og kjenpe mot de borgerlige arbeiderpartien. Men linja deres - å ikke skille ledelsen fra massene, å ikke forstå nødvendigheten av å ha en taktikk for å vinne massene fra de reaksjonære lederne - har samme konsekvens som høyreavviket: Isolasjon fra potensielle venner, og sekterisme.
2. Dere skjønner ikke nødvendigheten av taktikk. Dere vil være "reine og røde", ønsker at veien skal gå rett fram. Lenin skriver mye om slik tankegang i "Radikalismen", (Obligatoriske studier i vår). Vi anbefaler at dere studerer denne boka.
3. Dere ender i sekterisme. Dere er sekteriske overfor progressive SV-medlemmer og ser ikke det bra at de rives løs fra den reaksjonære SV-ledelsen. Det er sekterisme overfor massene utenfor SV, som har illusjoner om SV, fordi dere ikke vil ha en taktikk som hjelper dem til å kvitte seg med disse illusjonene.

"BARE FOLKETS EGEN KAMP GIR SEIER."

Forst må en slå fast at parola i seg sjøl ikke er revisjonistisk. I forbindelse med massekamper av forskjellig slag er sjølsagt denne parola riktig. FFP-lederen argumenterer med at sammensetninga av denne parola og sosialisme-parola gir en feilaktig parole ("For et sosialistisk Norge - Bare Folkets egen kamp gir seier".)

Parola sier helt klart bare folkets egen kamp gir seier. Dette er ikke riktig. Som FFP-lederen riktig påviser, er det en rekke andre betingelser som må være til stede: Arbeiderklassens ledelse, enhetsfronten, folkehæren, vapna revolusjon. Disse prinsippene tar parola ikke opp, men ikke bare det, gjennom ordet bare utelukkes andre ~~prinsipper~~ prinsipper.

Tror dere da at folk som ser en slik transparent av seg sjøl tenker: "Men arbeiderklassens ledelse, folkehær osv. er også nødvendig".

Det er riktig som dere sier at det ikke er noen motsigelse mellom folkets egen kamp og de prinsippene FFP-lederen nevner. Men det hjelper lite, så lenge de ikke er med i parola.

Derfor er det riktig at sosialismeparola står alene. Vi kan ikke gjøre noe med at revisjonister og reformister skjuler seg bak sosialisme. Tida er ennå ikke inne for å stille prinsippene klare, for proletariatets diktatur osv.

SV-LEDELSENS HOLDNING TIL "FOLKETS EGEN KAMP".

Dere sier at SV-ledelsen umulig kan godta denne parola, fordi deres mening er at de parlamentariske organer skal ta seg av en eventuell overgang til sosialismen.

I sak er vi sikkert enige. Vi mener at SV er et borgerlig arbeiderparti, at de er

1. MAI DEBATT

interessert i å dele taburetter med DNA og at de som før vil sabotere enhver form for massekamp, sjøl om de i ord ofte sier noe annet.

Men betyr dette det samme som at de ikke kan godta en slik parole? Noen sitater fra SV's prinsipp-program viser tydelig dette:

Fra kapitlet "Grunnsyn":

"Den marxistiske analysen viser at historien er en historie om kamp mellom klasser. Kampen mellom klassene er drivkrafta i utviklingen. Det ene samfunnssystemet avløser det andre ved at en ny klasse overtar herredømmet og makten i samfunnet. Marxisme klargjør arbeiderklassens rolle og historiske oppgaver. Det kapitalistiske klassesamfunnet, der et fåtall eier produksjonsmidlene, blir avskaffet dersom arbeiderklassen knytter band med andre lag av folket og reiser kampen for sosialismen. Sammen med andre arbeidende lag kan arbeiderklassen ikke bare frigjøre seg sjøl - men hele samfunnet, fra alle former for utbytting og undertrykking. Sammen med sine allierte kan den vinne over kapitalismen og bygge opp det sosialistiske samfunnet og utvikle det videre til et samfunn uten klasser og undertrykking."

(Hvor ble det av de grunnleggende marxistiske prinsippene om den væpna revolusjonen, proletarietets diktatur?).

Fra kapitlet "SV og strategien for sosialismen" pkt. 24:

"Det langsiktige måleter å bryte ned herredømmet til kapitalen og bygge eit sosialistisk samfunn. Økonomiske og sosiale kriser i det kapitalistiske systemet fører ikkje til at kapitalismen vert avskaffa av seg sjølv. Berre dei undertrykte sjølve kan knekke kapitalismen. Berre ved eigen aktivitet og ved å handle sjølve kan folket skape ei medviten endring av smfunnstilhova. Arbeidet for sosialismen må derfor vere tufta på aksjonane til folket. Dei skal gje grunnlag for det sosialistiske medvit og solidaritet med andre undertrykte, gje sjøltillit og lære folk at dei kan styre sjølve."

Samme kapittel:

"Fredeleg overgang til sosialisme, makt og motmakt.

32. Striden mellom det arbeidende folket og kapitalistklassen er ein kamp om makt. Ingen rådande klasse gir godvillig frå seg makta si. Derfor kan kapitalmakta berre brytas ned ved ei sterkare motmakt. Berre ei levande sosialistisk masserørsle med sterke organisasjonar, med samhald og ei velutvikla politisk medvit kan skape ei slik makt."

Etter disse sitatene, er noen i tvil om at SV-ledelsen kan godta en slik parole? Tvert imot, den skulle være midt i blinken, som en radikal frase, samtidig som de saboterer enhver massekamp.

DEMOKRATISKE SENTRALISME.

SK's og DS' linje på taktikken i 1.mai-arbeidet ble lansert overfor avdelingene i desember og januar. Se f.eks. i TF.

Diskusjonen om sosialisme-parola kom opp under stiftelsesmøtet i januar.

Vi synes det er veldig bra at diskusjonene går livlig om disse spørsmålene, særlig at også FPP brukes til å føre debatten.

Men dere tar feil når det gjelder den demokratiske sentralismen og står for å erstatte den med ultra-demokrati

Partiet har en klar linje på de borgerlige arbeiderpartiene. Denne er diskutert i partiet over et langt tidsrom og denne diskusjonen vil fortsette. Dersom SK ikke skal kunne legge opp taktikk på et enkelt spørsmål innenfor en helt klar linje, men tvert i mot måtte sende ut til vedtak i organisasjonen hver gang det er spørsmål om en taktisk vuredering, vil partiet bli fullstendig handlingslamme.

En annen sak er at SK og DS vil følge diskusjonen i grunnorganisasjonene på dette spørsmålet nøye, summere dem opp. Viser det seg at SK tar feil, må sjølsagt taktikken forandres. Foreløpig ser ihvertfall DS ingen argumenter som gir grunnlag for å forandre denne taktikken.

Kamerater: Vi håper dere svarer.

Medlem av DS.

kjemp for tilslutning fra beboerforeninger og borettslag!

Tilslutning fra beboerorganisasjoner har strategisk betydning.

1.mai er først og fremst arbeiderklassens internasjonale kamp- og demonstrasjonsdag. Men også klasser og lag som har felles interesser med arbeiderklassen i kampen mot monopolkapitalen og for sosialismen, bør ha sin plass i klassekamptoget til FFF.

Bolignøden rammer arbeiderklassen hardest, men heller ikke småborgerskapet og lag mellom arbeiderklassen og småborgerskapet "kan kjøpe seg vekk" fra boligproblemen. I boligkampen er det derfor objektivt grunnlag for en allianse mellom de klasser og lag som rammes av boligdyrtid, boligmangel og annen bolignød. Derfor har beboerorganisasjoner og utviklinga av dem strategisk betydning for klassekampen og revolusjonen.

Deltagelse i årets FFF-tog er et skritt i

den retningen beboerorganisasjonene bør utvikle seg: til kamporganisasjoner som støtter opp om arbeiderklassens kamp.

M.a.o.: for oss kommunister er det en viktig strategisk oppgave å få beboerorganisasjoner med i FFF. Samtidig er sjølsagt FFF en utmerka anledning for beboerorganisasjonene å komme ut med politikken og krava sine og få vist styrken bak dem.

Kamp mot høyrefeil i mobiliseringa.

I arbeidet med å få beboerforeninger til å slutte seg til FFF i 1975 var det mange høyretendenser og feil. Noen stikkord: "Massene på vårt sted er ikke modne for at beboerforeninga skal slutte seg til. Folk vil melde seg ut, hvis vi klarer å få igjennom tilslutning. Foreninga vil bli identifisert med AKP. Folk vil ikke møte fram, hvis 1.mai står på dagsorden. Hvis

(forts. s. 26)

skal vi rekruttere intellektuelle og småborgere?

Problemer i vervekampanja.

Lederen i TF må studeres grundig av alle, og særskilt av styrene i forbindelse med oppsummering og videreføring av vervekampanja.

Denne lederen slår fast at

- a) Partiet går fram og får økt støtte. Samtidig skjerpes klassekampen og dette øker kravene til partiets evne til å lede aksjoner.
- b) Vi vil være yte av stand til å løse en rekke livsviktige kortsiktige oppgaver uten at partiet blir større.

Uten å øke medlemstallet kan vi ikke fortsette å gå framover.

I høst slo vi fast at vervekampanja var et ledd i bolsjeviseringa av partiet. Vi slo fast at hovedmålsettinga var å verve arbeidere, dernest å øke partiets medlemstall. Dette betydde:

Kampanja skulle rettes aktivt inn på å verve arbeidere, lavere funksjonærer og andre som tilhørte arbeiderklassen. Videre skulle vi verve folk fra de laveste laga av småborgerskapet: lærere, sosialarbeidere, sykepleiere o.l. Kampanja skulle ikke onfatte verving fra de høyere lag av småborgerskapet.) forøvrig. (akademikere eller folk i de høyere lag av småborgerskapet). Dette betydde sjølsagt ikke at vi skulle stoppe alt opptak av re-volusjonære intellektuelle f.eks., men kampanja som sådan skulle ikke rettes inn mot dem.

Det vi nå ser en del steder er at laga har problemer med å fylle de målsettingene som er

satt. Endel lag står i den situasjonen nå at de kan fylle målsettingene m.h.t. antall nye medlemmer, men ikke m.h.t. forholdstallet arbeider/småborger/intellektuelle.

Spørsmålet til disse laga blir da:

skal vi holde utenfor partiet en rekke utmerkete kamerater med småborgerlig bakgrunn til vi har knyttet til oss det nødvendige antall arbeidere, -eller skal vi ta inn disse kameratene i partiet?

Til dette vil jeg si: Ikke vær firkanta i rekrutteringa. Det er ikke sånn at alle som ikke tilhører arbeiderklassen ikke kan og bør rekrutteres. Vi skal rekruttere de mest framkredne av disse. Det skal imidlertid stilles skarpere krav til intellektuelle og småborgere som ønsker partimedlemsskap, enn til de som tilhører arbeiderklassen. Har dere småborgere og intellektuelle som har god praksis, vilje og evne til å underordne seg partiet og jobbe hardt for arbeiderklassens sak så bør disse tas opp.

Det er da mulig at klassesammensetninga i partilaget i første omgang ikke bedres. Dette setter derfor store krav til lagets framtidige arbeide.

Dere må derfor legge skikkelige planer for arbeidet framover ut fra at dere skal innrette arbeidet på arbeiderklassen.

- hvem henvender vi oss til i vårt eksterne arbeide (KK, 1.mai, streikestøttearbeide,

erfaringer fra kautsky - studiene

FFP gir her noen klipp fra oppsummeringene av Kautsky-studiene. Mange viktige problemer blir reist.

Se denne diskusjonen i samband med programdiskusjonene og send inn innlegg.

● Spørsmål 1, møte 1:

"I alle alvorlige, dyptgående og grunnleggende spørsmål vil proletariatet bli møtt med unntakstilstand eller pogromer, i stedet for "beskyttelse av mindretallet". Jo mer utviklet et demokrati er, jo mer overhengende er faren for pogromer eller borgerkrig i samband med enhver dyptgående politisk konflikt som innebærer fare for b borgerskapet" (s.34). Diskuter denne uttalelsen av Lenin.

Hva menes med denne uttalelsen til Lenin? Han gikk til felts mot Kautskys klasseelese bruk av demokrati som skapte illusjoner om at demokrati var "beskyttelse av mindretallet". Lenin avviste dette og pekte på klassekarakteren av et demokrati og avslerte Kautsky ved å peke på at proletariatet blir møtt med unntakstilstand eller forfølgelse i stedet for "beskyttelse av mindretallet". Ta f.eks. Frankrike -68. Det borgerlige demokratiet er bare demokrati for borgerskapet og samtidig et skalkeskjul for borgerskapets diktatur, som bruker tvang og vold når det ikke nytter med parlamentariske eller borgerlige arbeiderpartier.

Det er en del forvirring når det gjelder

resten av sitatet. Hva betyr "jo mer utviklet et demokrati er, jo mer overhengende er faren for pogromer eller borgerkrig i samband med dyptgående politisk konflikt som innebærer en fare for borgerskapet." Spesielt: hva menes med "jo mer utviklet et demokrati er..." Menes det: jo mer utvikla det borgerlige demokrati er, jo mer innskrenka er rettene som arbeiderklassen har tilkjempa seg og jo mer er det borgerlige parlamentet underlagt bankene og børsene. At de er faren for borgerkrig og pogromer mer overhengende. Eller betyr det som andre hevder: Jo mer utvikla det borgerlige demokratiet er med formelle rettigheter for arbeiderklassen og jo mer klassen vil bruke disse rettighetene i praksis, jo mer er faren overhengende for pogromer og borgerkrig. Altså: Hva ligger i "mer utviklet demokrati"?

● Spørsmål 2, møte 1.

Hvorfor må den sosialistiske revolusjonen med nødvendighet være voldelig? Gå gjennom Lenin og Kautsky på dette spørsmålet.

Her blir Kautskys revisjonisme klar. Han gjenner bort spørsmålet om revolusjonær vold og voldelig revolusjon ved å snakke om proletariatets diktatur som en "tilstand av herredømme". Kautsky setter likhetstegn mellom fredelig revolusjon og demokrati, dette for å ta avstand fra voldelig revolusjon.

En kamerat har hevda: "En voldelig revolu-

sjon kommer ikke med 100 % sikkerhet" Kameraten sier han er motstander av absolutter og naturlover på samfunnsmessige forhold. Dette er det eneste vitenskapelige synet og alt annet er "determinisme". Vi hevder at denne kameraten argumenterer akkurat som Kutsky, men i en annen form.

● Møte 3, spørsmål 1.

Kautskys disipler sa: "Som sosialist har jeg rett og plikt til å forsvare mitt land dersom fienden marsjerer inn." (Se s. 93). Diskuter Lenins kritikk av dette standpunkt. I hvilke situasjoner er det riktig, og i hvilke situasjoner feilaktig, å følge parolen om "forsvar av fedrelandet"?

Innledningen stilte spørsmålet: I hvilke situasjoner er det riktig å følge parolen om "forsvar av fedrelandet", og i hvilke situasjoner er det feilaktig? Den stilte det til og med skarpt: Vil vi i det hele tatt følge en slik parole, som må oppfattes som borgerskapets parole? Eksempel: Skulle engelske kommunister la seg verve til den engelske hæren etter terrorbombinga av England? Eksempel: Skulle vi gå inn og kjempe i den norske hæren i tilfelle av en Sovjet-okkupasjon av Norge?

Disse spørsmålene dannet grunnlaget for diskusjonen, som avdekket en del motsigelser som folk ikke hadde vært klar over. Vi tok utgangspunkt i spørsmålene, og diskuterte ut fra de konkrete eksemplene. Vi diskuterte også tilfellet Norge 1940. Var det riktig

av kommunister å gå inn i den norske hæren som kjempe på Englands side etter Englands overtredelse av norske interesser før 1940 ved minelegging av den norske kysten? Er det riktig å gå inn i et forsvar som ikke er innstilt på å kjempe, men fører til passivisering av soldatene? Vi tok utgangspunkt i at krigen ikke er noe annet enn en fortsettelse av politikken i fredstid, og hvilke i interesser den tjener.

Hvilke interesser vil så det norske borgerskap tjene ved et imperialistisk angrep på Norge? I hvilke situasjoner kan det være en allianse mellom det nasjonale borgerskapet overfor en imperialistisk fiende? Hvilke alternativer har vi så under et slikt angrep, hvis vi ønsker å jage fienden ut av landet? Vi kan gå inn i forsvaret og kjempe i Nato-styrkene mot russerne. Vi kan rømme landet, eller vi kan gå i dekning. Hva er riktig i i tilfelle av et sovjetisk angrep på Norge, eller i tilfelle et amerikansk angrep på Norge? Her kom motsigelsene fram. Noen mente at å gå inn i forsvaret var å stille seg på USAs side, vi blir kanonføde og støtter imperialismens salg av landet. Andre mente at den eneste muligheten vi hadde til å jage

fienden ut på, var å gå inn i forsvaret og der få tak i våpen og folk til å danne en folkehær, og jage ut begge de imperialistiske supermaktene, en etter en. Vi kan ikke knuse fienden uten å være bevæpnet. Men dette siste argumentet ble vi stående med nok en motsigelse: parolen om ingen bevilgning til Nato-forsvaret/ det borgerlige militærapparatet samtidig som vi regner å gjøre bruk av det. Vi stoppet foreløpig der, men med det for øye at fortsatte studier er nødvendige.

to linjer i boligkampen

Det er flere linjer mot hverandre i synet på hva kommunistenes politikk og taktikk bør være i boligkampen i de eldre bydelene.

Nedenfor vil vi ta for oss noen av motsigelsene. Før vi tar standpunkt til disse linjene, må vi ta for oss hva slags problem boligproblemet er og hvordan det framtrer i de eldre bydeler.

Bolignøden - et produkt av produksjonsmåten.

Engels peker på i sitt skrift "Om boligspørsmål" at bolignøden har en allmen karakter. Bolignød i form av dårlige og usunne boliger har eksistert i alle klassesamfunn for de utbytta og undertrykte klasser. "For å gjøre ende på denne bolignød finnes det bare ett middel: Å fjerne den herskende klasses ut-

bytting og undertrykking av den arbeidende klasse i det hele tatt." (Engels, fra polemikk mot "Proudhon").

Hva er særegent ved bolignøden under kapitalismen? Kapitalen raserer arbeidsplasser der folk bor og tvinger dem til å flytte der kapitalen får maksimalprofitt. Motsigelsen mellom by og land skjerpes kraftig. Tilsvarende skjerpes arbeidernes dårlige boforhold, nettopp pga. den raske befolkningstilstrømmingen til store byer og investeringsområder. Videre gir bolignøden seg utslag i boligmangel og økende boligdyrtid. Disse boligproblemene innskrenker seg ikke bare til arbeiderklassen, men har også rammet småborgerskapet.

● Sosialimperialismen/ krigsfaren.

En annen problemstilling: Skal man ha som linje en 2-fase strategi:

Først bekjempe den imperialistiske inntrenger, så sitt eget lands imperialistiske borgerskap? eller som de fleste hevda: Klassekampen i Norge ville gå parallelt med bekjempelsen av en ytre fiende. Trakk fram NKPs feilaktige linje ved å isolere seg fra massene og ikke ha noen analyse i 1940 (beste fall vaklende)

seinere ved å totalt forsomme klassekampen og avsløringa av borgerskapets råtne linje overfor tyskerne. I slutfasen stolte de helt på den borgerlige parlamentarismen.

Kommentar fra red.: Vi ønsker at så mange som mulig skriver inn svar på disse eksemplene / problemstillingene. Du behøver ikke ta opp alt, bare enkelte av spørsmålene. Gjerne korte innlegg. Dette er et gunstig utgangspunkt for en fruktbar debatt om Kautsky-boka.

Bolignøden kan ikke løses under kapitalismen.

I vårt samfunn, slår Engels fast, er bolignøden et produkt av den kapitalistiske produksjonsmåten, av at arbeiderne er utbytta. Boligneproblemet kan ikke løses under kapitalismen, for det kan ikke sees isolert fra den kapitalistiske produksjonsmåten.

Borgerskapet og de småborgerlige sosialistene og opportunistene vil ikke innse dette; de skylder på feil ved sjølve boligproduksjonen og boligomsetninga. Kjerna i "løsningene" deres er at folk skal eie sin egen bolig i en eller annen form. Det storborgerlige partiet Høyre går inn for selveierleiligheter og "eget hus", mens de borgerlige arbeiderpartiene DNA, SV og NKP holder en knapp på boligkooperasjon og borettslag. Historia har kastet vrak på alle disse "løsningene". Boligkooperasjonen har spilt falitt: boligmangel og boligdyrtid bare skjerpes. De dårlige beforholdene og slummen lar seg ikke utrydde, sjøl om folk raseres bort. - "men oppstår straks igjen, ofte i den umiddelbare nærhet" (Engels).

Hva slags bolig en arbeider får, er avhengig av lønna.

Boligen er en vare, som produseres for et marked og selges for å oppnå maksimal profit. Den tildeles ikke etter behov i samfunnet vårt. Under kapitalismen er arbeideren sjøl en vare, som selger arbeidskrafta si til kapitalisten. Hva slags bolig arbeideren får er avhengig av den prisen han får for arbeidskrafta si, nemlig lønna. Kan du betale, kan du også få en bra bolig. Har du dårlig kjøpekraft, blir boligen dårlig. Er du arbeidsløs over lengre tid, øker sjansene for å få "skjøtta" boligbehovet på en benk i parken eller på herberger.

"Tilbudet" til lavtlønte arbeider, uproduktiv ungdom og trygdede er, nå som før, dårlige

boliger, ofte med store mengder i vann-, kloakk- og varmesystem. Disse gruppene har ingen muligheter til å "kjøpe seg unna" boligneproblemet. Så lenge det finnes lavtlønte, så lenge vil slummen bestå. Så lenge det finnes arbeidsløse, vil vi ha hjemløse og herberger.

Hva er det særegne ved bolignøden i eldre bydeler og hva betyr det for vår taktikk?

Det særegne ved bolignøden i de eldre arbeiderst...ene er først og fremst dårlige og til dels usunne boliger. Befolkninga består for det meste av trygdede, lavtlønte arbeidere (mange ufaglærte), arbeidsløs ungdom, folk som får sosial hjelp i en a eller annen form.

Vi veit at disse gruppene boligneproblemer ikke kan løses under kapitalismen. Vi veit at det ikke hjelper å rasere "slummen" på et sted til fordel for nybygg. Da flyttes bare storparten av de saneringsrammede til et nytt saneringsstrok, fordi de ikke har råd til å flytte inn i nybygget (eks. Enerhaugen, bare 40% av de opprinnelige beboerne ble igjen etter raseringa).

Hva skal kommunistenes linje være i boligkampen i disse bydelene?

Allment må vår oppgave være å kjempe for at beboerne gjennom organisering i beboerforeninger får en forbedring av sine boliger. Kampen må lære dem hvem som er venn og hvem som er fienden, og at det er det kommunistiske partiet som går i spissen for deres interesser. Samtidig må kommunistene propagandere at bolignøden springer ut fra utbyttinga på arbeidsplassen og at bare den sosialistiske revolusjonen kan løse den. Videre må de borgerlige arbeiderpartiene og deres sabotasje av boligkampen avsløres.

I de eldre bydele er kamp mot rasering og

rehabilitering på beboernes vilkår to sider av samme sak. Kravene om rasering kommer fra monopolene i byggebransjen, som ser byggeklare tomter skrumper inn. Redskapet for deres interesser er kommunen, som legger forholdene til rette ved å kjøpe opp stadig flere tomter. Dessuten er det et problem for kommunen at gode skattebetalere i økende grad bosetter seg utafor bygrensa mens lavtlønte og trygdede blir igjen. Kommunen ønsker med andre ord å skifte ut dårlige skattebetalere med bedre.

Monopolene i byggebransjen har sjølsagt ingen interesse av å avhjelpe bolignøden i de eldre bydelene. De ønsker rasering, for det gir størst profitt. Men rehabilitering kan også være et profitabelt alternativ, der befolkninga stikker kjepper i hjulene gjennom organisert kamp mot rasering.

To linjer i boligkampen.

Den ene linja står de fleste beboerforeningene i de eldre bydelene på. Den kan sammenfattes i følgende paroler:

Kamp mot rasering.

Rehabilitering på beboernes egne vilkår.

Kommunen - et redskap for storentreprenørenes byfornyelsespolitikk.

Ingen flere tomter til kommunen.

Den andre linja kan sammenfattes i følgende:

Nei til planlegging for slum - vi krever skikkelig standard.

Kommunen må sikre beboernes interesser.

Kamp mot boligpekulasjonen.

Vi skal i det som kommer utdype den andre linja og prøve å vise at den er ei feilaktig høyrelinje, som i praksis tjener monopolkapitalen og kommunen. Talsmenn for denne linja er DNA, SV og NKP, men den eksisterer også innafor det kommunistiske partiet, sjøl om den i dag er svært lite utbredt.

Noen stikkord til utdyping av linja slik den er kommet til uttrykk i partiet. Kjerna i

linja er at krav om skikkelig standard og gunstige lånevilkår er de sentrale, at massene reises til kamp på åpne, offentlige krav om at kommunen har økonomisk og juridisk plikt til å sikre gode hygieniske og sanitære forhold i alle deler av byen. Kommunen skal innfri krav om rask utbedring av vann-, kloakk- og varmesystem uten å stlle motkrav om overtakelse og ekspropriasjon av eiendom. Utbedring skal være en kommunal oppgave, også der grunneieren er privat. Krav om gunstige lån til utbedring, momsrefusjon på rehabiliteringskostnadene, fortsatt husleie-regulering og kraftig øke av bostøtta. Massene skal organiseres for økonomisk kamp - husleiestreik er et bedre middel enn dagnad. Feilaktig å gå inn for lav standard, fordi folk har dårlig råd.

Hva er galt med denne linja?

For det første reper den store illusjoner om kommunen. Kommunen blir ikke avslørt som monopolkapitalens redskap - i stedet snakkes det om kommunens økonomiske og juridiske plikt overfor folk. Men kommunen er en del av det borgerlige statsapparatet, og den "forplikter seg" utelukkende til fordel for monopolkapitalen. F.eks. slår DNA fast i siste boligmelding, artt.meld. nr.92 i 1975, at kommunen må spille en mer aktiv tomtepolitikk og erverve mer grunn i de eldre bydelene. Dette er helt i tråd med byggemonopolenes behov. Krav om skikkelig standard (minstestandard) har i vårt naboland Sverige, for lengst blitt parole for byggemonopolene, og de har eksportert sin viten (dvs. hvordan få størst mulig profitt ved rehabilitering) gjennom kurs og konferanser med representanter for norske byggemonopoler og Oslo kommune det siste halvåret.

For det andre ligger det under en manglende forståelse for hva slags problem boligproblemet er. Engels peker på i "Om boligspørsmål" at forholdet mellom leieboer og utleier er kvalitativt forskjellig fra forholdet mellom

arbeider og kapitalist. Folgelig er det også kvalitativ forskjell på en husleiestreik og en streik på arbeidsplassen. En husleiestreik er i og for seg ikke noe "bedre" middel enn dugnad eller okkupasjoner i boligkampen, da ingen av disse kampformene har noe som helst med kampen om merverdien å gjøre. Verdien av de ulike kampformene i de eldre bydelene kan først og fremst bedømmes ut fra om de styrker kampkrafta til beboerne, fører til avsløring av fienden, og beboerne fram til delseire og nærmere det kommunistiske partiet.

Det er heller ingen "løsning" for beboerne å bytte dårlige boforhold ut med boligdyrtid. Bostøtte er ingen "løsning", for hvem skal i tilfelle betale den? Det er jo nettopp DNA's boligpolitikk at alle husleier må opp på til omtrent samme nivå, og dette skjer bl.a. gjennom øking av avgifter, indeksregulerte husleier for folk i den eldre husbankfinansierte boligmasse, øking på 15 % av husleiene i de eldre arbeiderstrokene i 1976 osv. Samtidig minsker bevilgningene til boligformål over statsbudsjettet. Detsier seg sjøl at bostøtte aldri kan bli noen løsning for alle de titusener med dårlig kjøpekraft. I stedet for å "støtte" dem legger monopolkapitalens klasseorganer, stat og kommune, opp til økt flåing. (Se feb.nr. av FFP).

Konklusjonen på denne linja må (til tross for akseptable delkrav om gunstige lån, momsrefusjon og fortsatt husleieregulering) bli at den er ei klar høyrelinje, som må nedkjempes i partiet såvel som i beboerforeninger og i diskusjoner med representanter fra de borgerlige arbeiderpartiene.

Rehabilitering på beboernes vilkår - hva er det?

Rehabilitering på beboernes vilkår - betyr det at vi går inn for lav standard? At vi ikke unner lavtlønte og trygdete skikkelige

boliger", som en SV-representant sa med gråten i halsen på et valgkonfrontasjonsmøte i fjor høst?

Sjolsagt er ikke kommunismens linje å gå inn for lav standard - tvert i mot vil vi arbeide aktivt for best mulig boligstandard i de eldre bydelene. Men vi mener det ikke er høyreopportunisme, men derimot materialisme, å ta utgangspunkt i at folk i de eldre arbeiderstrokene er utbytta og har dårlig råd. Vi vil at folk som bor i disse bydelene også skal kunne bli boende etter rehabiliteringa. Folk som bor dårlig er interessert i å bedre boforholda sine og slutter opp om rehabilitering på deres vilkår. De vil sjøl bestemme hva som skal utbedres, rekkefølgen og tempoet. De skal f.eks. ikke tvinges av kommunen til å flytte ut av leilighetene sine, mens monopolentreprenørene rehabiliterer etter det de kaller "minste standard krav". Fra Sverige har vi eksempel på at det betyr sammenslåing av leiligheter i stor stil mot beboernes vilje, og utskifting av så og si alt. Dette gir entreprenørene maksimal profitt og folk en slunken pengepung (eller de må flytte).

Kravet om rehabilitering på beboernes vilkår er et riktig krav. Det er reist for å få folk til å kjempe mot at monopolentreprenørene og kommunen skviser dem gjennom unødvendig og profitabel rehabilitering.

Boligutvalget.

P.S.

Debatt ønskes - uten ei riktig politisk linje utretter vi intet.

Det eksisterer også linjer om at kommunen ikke vil rive hus, hvis beboerne "kommer kommunen i forkjøpet" og pusser opp. Kom med innlegg!

SVAR TIL FFP-RED.: KOMMENTAR TIL ARTIKKELEN "REIS KAMPEN MOT BOLIGDYRTIDA":

30 er enig med FFP-red. i at det sjølsagt er arbeidsfolk, og ingen andre, som betaler arbeidsfolks boliger. Vi er videre enige i at boligdyrtidsframstøta er framstøt for å få arbeidsfolk ytterligere. Men påstår artikkelen noe annet? Vi vil i det følgende prøve å utdype vårt syn, for å gå dypere ned i eventuelle politiske motsigelser.

Under kapitalismen tilraner kapitalistene seg merverdien. I tillegg blir arbeidernes, bondenes og fiskernes inntekter via skatter forvandlet til ekstraintekt for kapitalistene. Statsbudsjettet er nettopp et middel til å nyfordele en del av nasjonalinntekten i utbytterklassens interesser. Men nasjonalinntekten er skapt i de materielle produksjonsgreiner av det arbeidende folket. Egentlig finansierer de arbeidende masser hele statsbudsjettet, og dermed sjølsagt alle sektorer innsfor denne, også boligsektoren. (Kilden til utbytterklassens inntekter er arbeidsfolks arbeid).

I artikkelen i feb.nr. av FFP peker vi på at årets statsbudsjett er et klassebudsjett som staten bruker til direkte understøttelse av monopolkapitalen og til å styrke sin egen stilling som kapitalist. Denne tendens skjerpes i og med krisa. Tilsvarende går bevilgningene til boligformål ned, dys. statens utgifter til boligformål minker.

Følgelig må borgerskapet skaffe til veie midler til boligsektoren på annen måte (for at boligproduksjonen, miljøvern tiltak o.l. ikke skal reduseres i for stor grad). Dette gjør monopolkapitalen og staten ved ytterligere flåing av folk gjennom indirekte skatter (avgifter) og øking i tempoet av tilbakebe-

taling av renter og avdrag på lån m.m. Denne politikken kaller DNA for "større grad av sjølffinansiering av boligsektoren". Penger til boligsektoren skal skaffes til veie så langt det er mulig innsfor sektoren sjøl. Det betyr at det er forbrukerne (her: beboerne) av varen (her: boligen), som skal finansiere mer og mer av boligsektoren direkte, mens monopolkapitalen kan bruke folks skattepenger til andre formål der profitten er maksimal. Noen eks. vil utdype dette ytterligere:

Kloakkutgiftene ble tidligere dekket gjennom kommuneskatter. Nå blir den trukket ut av skatten og blir avgift som legges på husleia. På lignende måte har kommunen nå (i følge st.m. 76 (1971-72) utforma av DNA) anledning til å legge en større del av grunnlagsinvesteringene (tomteopparbeidelse, vei, vann og kloakk) direkte til byggeomkostningene og dermed til husleia. Dette gjør f.eks. at innskudd og leie på Furuseth-feltene blir ekstra høye.

Tilsvarende legger DNA, helt i tråd med monopolenes interesser, opp til samme politikken i uproduktive sektorer som helse- og sosialsektoren. F.eks. skal folk som har unger på daghjem betale mer av kostnadene og kommunen mindre. Det er klart at denne politikken rammer arbeiderklassen hardest og betyr økt flåing.

Spørsmålet er nå om bruken av uttrykket "sjølffinansiering av boligsektoren" tilslerer klasseinnholdet i boligdyrtidsframstøta og gir folk illusjoner av typen "for betalte kapitalen arbeidsfolks boliger, men nå skal arbeidsfolk finansiere dem sjøl" eller lign-

ende illusjoner. Hadde det vært riktigere at BPU i artikkelen hadde skrevet uttrykket i gåseøyne, forklart hva som lå i det og polemisert mot det? (Det er et uttrykk som DNA m.fl. bruker for å karakterisere en råttne politikk, så vi må ha linjer på dette. BPU mener nå vi gjorde en feil ved å "adop-tere" uttrykket slik vi gjorde i artikkelen).

Vi slutter opp om FFP-red.'s oppfordring til kameratene om å kommentere artikkelen og spesielt det som er blitt utdypa ovenfor. Fram for en skikkelig debatt om boligspørsmålet i FFP!

Bol. utv.

oslo kommune — byens største og verste bolighai

Boligutv. stiller i en artikkel i siste FFP parolen om å reise kampen mot boligdyrtida. Skal vi gjøre det må vi studere fienden og vi må lære av den kamp som er ført før.

Oslo kommunes viktigste middel til å skjerpe boligdyrtida er skatte- og avgiftspolitikken. La oss studere en del av de mest groteske utslagene av denne politikken og la oss for all del ikke glemme hvem som har det politiske ansvaret.

I januar 1973 la Oslo kommune på festeavgiftene (årlig leiesum for tomter) for store deler av indre by (Torshov, Rosenhoff, Sandaker, Åsen, Lindern, Ila osv) økningen var for de fleste borettslag i distriktet på 1500-2000 % (20 til 60 000 kr. i økning). En gruppe borettslagsstyrer tok initiativ til å reise kamp mot dette framstøttet - gjennom akstraordinære generalforsamlinger og underskriftsaksjoner ble beboerne med på skarpe uttalelser mot kommunen. I de borettslag styrene visste å ivareta beboernes interesser ble kunnskap om kommunens angrep spredd og beboerne mobilisert. I andre borettslag satt det styrer som sa at "det er for sent", eller "det er for tidlig", eller "ingen-ting nytter" eller "kommunen vet best". I

disse borettslagene viste det seg riktig å ikke la borettslagsordninga stå som et formelt hinder for å reise beboerne til aktiv kamp. Entusiastiske beboere satte her i gang underskriftsaksjoner, pengeinnsamlinger og spredde propaganda uavhengig av styrene som forsøkte å hindre og sabotere folkets aktive kamp.

Og resultatet ga viktige delseire: Oslo kommune måtte til slutt godta ny behandling av festeavgiftssaken og den valgte aksjonskomiteen ble også trukket med i forhandlinger (og ble dermed akseptert som motpart til tross for den formelle organisering med borettslag og foretningsfører).

Vår lærdom av dette er at det er viktig og kan gi nyttige taktiske fordeler å bruke borettslagsordninga, men det er også viktig at borettslagsordninga ikke blir et formalt hinder mot å kunne mobilisere beboerne.

Den nye behandlinga av festeavgifta i kommunen har gitt oss nye og viktige erfaringer. I Boligutvalget la SV-representantene fram et forslag som innebærer utligere mer festeavgift (4,2 mill.kr.): Det skal etterberegnes festeavgift for tida fra 1961 og i tillegg skal borettslagene gi fra seg ledige leiligheter

til Boligsjefen.

På et stort massemøte ble både SV's og de andre partienes representanter møtt med hemningsløse hånletter da de forsøkte å bortforklare sin rolle.

Saka er nå til behandling i kommunale komiteer. Når resultatet en gang blir lagt fram vil nok beboerne vite å fortelle hva de mener om SV's tilleggsregning.

Og dette er ikke nok. Ved årsskiftet kom nye julegaver: Ny kloakkavgift som tilsvarende 75% av vannavgiften. Renholdsavgiften opp med 30%. Festeavgiften opp med 50%. Strømmen opp med 10%. Dette gir en stigning i kommunale avgifter for "festeavgiftsborettslagene" på vel 30%. De siste 4 år har de kommunale avgiftene steget med ca. 265%.

Dette er tyveri, og tyvene er kjeltringer.

Dette er resultatet av sosialdemokraternes "solidariske boligpolitikk". Den har nå resultert i at vi som bor i boliger bygd før første verdenskrig betaler ei kvadratmeterleie som ligger over det som betales i de fleste etterkrigsleiligheter. Folket rører nå på seg - det vil ikke finne seg i dette lenger. Kommunistene må ikke bli haleheng, men ledende i den kampen som nå kommer. Ta eksempel av kampen mot sanering på Rodelokka og Grunerlokka! Lær av husleiestreiken i Trondheim!

KAMP MOT BOLIGDYRTIDA - STANS DEN KOMMUNALE
AVGIFTSPLYNDRIKEN!

Ge. Oslo.

om å reise kampen mot boligdyrtida

Jeg vil gjerne ta opp den hanske red. viftet med i sin kommentar til artikkelen "Reis kampen mot boligdyrtida" i siste nr.

Det er riktig, slik red. gjør det, å stille spørsmålsteget med påstanden om at de siste boligdyrtidsframstøt er et ledd i arbeidet med å gjøre "boligsektoren selvforsynt". Denne "analysen" har blitt servert mange ganger de siste åra, men blir ikke riktig av det.

Boutgiftene er en viktig del av produksjonskostnadene, og det er arbeidslønnen som skal betale dem. Men fordi boligene er så dyre å bygge driver staten inn en anseelig del av

den merverdi som skapes for å "forskuttere" byggekostnadene. Dessuten driver staten arbeidfolk til å tvangsspare deler av lønna i form av avgifter og skatter, også bl.a. for å forskuttere byggekostnadene.

De siste åra har bostadene og byggeprisene steget uforholdsmessig mye. Hele dette århundret har det vært et noenlunde konstant forhold mellom prisen på en arbeiderbolig og gj.sn. lønn. Dette forholdet endrer seg: boligen tar nå en større del av lønna. Dette gjenspeiler krisa i kapitalismen - som staten og sosialdemokratene velter over på folket.

Men staten (og sosialdemokratene) er ikke

så flinke til dette at de greier å løse boligproblemet - ei sjølffinansiering skulle jo jo bety en slags løsning på de økonomiske sidene ved boligproblemet. Prisene på boliger og de stadig tilbakevendene krisene i kapitalismen gjør at boligproblemet vender tilbake om og om igjen. Sosialdemokratene prøver å løse dette på samme måte som Engels påsto de småborgerlige "sosialistene" prøvde for 100 år siden - ved å skyve problemet foran seg. Med jevne mellomrom i hele etterkrigstida har sosialdemokratene servert "epokegjørende" boligmeldinger som har omfordelt byrdene. Men sosialdemokratene har aldri greidd å "løse" mer enn de mest akutte boligproblemet for den mest attraktive arbeidskrafta. En studie av statsbudsjettene i etterkrigstida viser at statens utgifter til boliger øker og øker. Når staten velter nye bokostnader over på folket fører dette bare til en midlertidig oppbremsing av utgiftene.

Boligutvalget viser til "boligmelding nr.76" (egentlig st.meld.nr.76(1971-72) OM boligspørsmål). Den viser bl.a. at til tross for de store byrdene som da ble veltet over på folket ville statens kostnader til boligsektoren øke med 15 mill. fram til 1977.

Konklusjon: Husleia stjeler i dag en større del av lønna enn før. Det har viktige følger for de krav som må stilles i lønnskampen, men det gjør det også viktig å reise kampen mot boligdyrtida.

Og så et annet mye brukt begrep - "indeksregulerte husleier". Begrepet ble tatt i bruk

etter at renter og avdrag til Husbanken ble indeksregulert - m.a.o. er det renter/avdrag som er indeksregulert. Men samtidig med dette har de fleste øvrige utgiftspostene steget ennå mer enn alle indekser (festeavgift, strøm, søppelavgift, vannavg, osv.osv.). Det betyr igjen at husleia øker raskere enn f.eks. lønnsindeksen. Ved å benytte begrepet "indeksregulerte husleier" spres den illusjon at husleieøkninga er "rimelig" - slik som sosialdemokratene ønsker å framstille det.

Konklusjon: Husleiene øker raskere enn lønna (og indeksen)- vi har boligdyrtid.

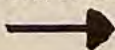
Til slutt et spørsmål: Boligutvalget mener vi må "evne å spille med lillefingeren" i kampen mot boligdyrtida. Så vidt jeg kan forstå er det neppe noe område sosialdemokratiet er så grundig avstørt på som nettopp boligspørsmålet. Spør om boligkampen ikke tar spesifikt utgangspunkt i arbeiderklassen, men i situasjonen til store deler av folket, er det subjektive grunnlaget for kamp til stede i stor monn. Når det objektive grunnlag, boligdyrtida, skjerpes, er det da riktig bare å spille med lillefingeren?

G., Oslo.

Svar fra B.U.:

Partiet har mange viktige områder der vi reiser massene til kamp. Du stiller spørsmål ved prioriteringa av boligkampen. Oslo-partiet har ikke hatt noen slik prioritering, og vi mener det må komme fra DS snarest. Slik

situasjonen er nå har det så og si ikke vært ført kamp mot boligdyrtida fra partiet i Oslo. Å starte med "lillefingeren" vil være et skritt framover. Nivået og utviklinga av boligkampen vil avgjøre videre prioritering, slik vi har

slutt opp om rød front i dns

Rød Front har nå hatt makta i DNS i 6 år. Disse 6 åra har vært et fullstendig brudd med den funksjonen DNS tidligere hadde. DNS har endra karakter fra en prateklubb for reaksjonære og "radikale" studenter, til et politisk senter for den progressive og revolusjonære studentbevegelsen. Under parola "DNS i folkets tjeneste" har Rød Front gjort DNS til en bastion for studentenes egen kamp og for den kampen som den norske arbeiderklassen og folket fører. Samtidig har Rød Front gått i spissen for

solidariteten med den anti-imperialistiske kampen i hele verden. Konkret gir denne linja seg utslag i at Rød Front tar initiativet til demonstrasjoner og solidaritetsmøter, og bruker sitt organisatoriske apparat til å støtte grupper i rettferdig kamp. Ferske eksempler på dette er Anti-Franco-demonstrasjonene i fjor høst, og solidaritetsmøter for FRAP i februar. Samtidig er DNS under Rød Fronts ledelse et viktig politisk debatt-forum. Mange viktige møter om spørsmål av prinsipiell betydning

BOLIG DEBATT

sett det i kampen mot rasering av eldre bydeler. Men vi mener det ikke er riktig i dag å stille boligkampen som en høyt prioritert oppgave for Oslo-partiet.

Så noen kommentarer til et par punkter:

Boligproblemet kjerner ligger i den kapitalistiske produksjonsmåten (i hele samfunnet). Boligdyrtid, boligmangel og dårlige boforhold vil derfor være konstante problemer, så lenge det foregår utbytting, så lenge kapitalen raserer arbeidsplasser der folk bor, i jakten på maksimalprofitt. Boligproblemet skjerpes ytterligere under kriser. Monopolpriser på boliger vil også skjerpe boligdyrtida, men er ikke årsak til boligproblemen.

Vi er enige i kritikken mot vår lettvinne bruk av begrep som "sjølffinansiering av

boligsektoren" og "indeksregulerte husleier". Alle begreper som tilslører og gir illusjoner bør vi avsløre og skjære igjennom. Om din påstand "husleiene øker raskere enn lønnsindeksene" er riktig, må vi undersøke nærmere. Saka er den at rentene/avdragene på Husbanklån i 1976 ikke ble indeksregulert etter de retningslinjer som var foreslått i St.m.76. Oppreguleringa skulle vært på 14 %, men ble satt til 8 % (prosenten blir beregna av innbetalingene (renter/avdrag)). Dette har sin årsak i den kraftige økningen i kommunale avgifter og protestene fra borerslagene på f.eks. Årvoll Vest og Haraldokka.

Bol. utvalg.

for hele den progressive og revolusjonære bevegelsen har funnet sted og vil finne sted i DNS. Eksempler på dette er møtet om Angola og supermaktene, Kinas utenrikspolitikk, krisa i verdensøkonomien og mange flere. Kort oppsummert - DNS under Rød Front er et viktig våpen i den progressive og revolusjonære bevegelsens kamp i Norge og i Oslo. Og DNS har vist seg som et viktig middel for å bygge den strategisk viktige enheten mellom studenter og arbeidere.

DNS og Rød Front er først og fremst den revolusjonære studentbevegelsens ansvar. Men her, som på alle andre områder, må partiet ha den politiske ledelsen. Dette betyr at partiet på universitetet må ha det avgjørende grep om DNS, men det betyr også at partikamerater utover DNS må sjå det som ei oppgave å slutte opp om RØD FRONT. Det er uholdbart å hevde at DNS må være studentenes ansvar aleine. Å hevde det, er å undervurdere betydninga av DNS. For det ville være et stort tap for den revolusjonære bevegelsen om DNS blei erobra av reaksjonære og opportunistar. Dessuten er stemmetalla i DNS viktige. Store stemmetall til RØD FRONT viser at den revolusjonære bevegelsen er sterk og står i mot og slår tilbake mot de reaksjonære hetsangrepa. Klarest viste dette seg høsten -74 da Rød Front fikk 3250 stemmer, men kvantiteten er viktig hvert semester.

Situasjonen i DNS i vår.

Foreløpig ser det ut til at Grønt Grås ikke stiller opp. DESF sier de skal stille, men har vist liten aktivitet hittil i år. Uvisst om SV vil stille. Men de norske trotskistene - "Oktober-gruppa" - norsk seksjon av 4. internasjonale stiller og de innbyr SV og "venstre"revisjonistene i KUL til samarbeid. Det eksisterer motsigelser mellom SV, 4. internasjonale og KUL, men vi skal være klar over at alle disse opportunistene har en god felles grunn til å gå i spann: Nemlig et intenst ønske om å isolere og svekke den kommunistiske bevegelsen gjennom et samla angrep på RØD FRONT. Derfor er

det langt fra utenkelig at det vil oppstå en "front" av det falake"venstre"(trotskistene, SV og KUL) mot RØD FRONT i DNS i vår. Sjølv om venstristene vanskelig kan mobilisere noen massebevegelse, skal vi på ingen måte ta lett på kampen mot dem. Vi veit at de vil prøve å flyte på den antikommunistiske hetskampanja, og at opportunistene på universitetet ikke skyr noen midler for å sverte den revolusjonære bevegelsen (løgnekampanjene i Universitas viser det). Dessuten er det viktig at RØD FRONT markerer styrke med store stemmetall i denne situasjonen. Vi må møte Leveraas/Universitetsangrepa med en dundrende valgseier i DNS i vår! Derfor må ingen kommunist sjå på DNS som en uviktig ting i klassekampen - tvert om - det må være alle kommunisters permanente oppgave å sikre RØD FRONT et solid og fast grep om DNS!

På grunn av den seine påska og at 1.mai i år er en av i år er en lørdag, er siste sjanse til å få seg medlemskort lørdag 3.april. Det kreves 2 klipp for generalforsmlinga for å få stemmerett.

Nedafør gjengis resten av vårens møteprogram (lørdagsmøtene). Det er nok av godbiter, så alle skulle ha bare gode grunner til å gå i DNS!

6/3: Kvinnene treng ein kamporganisasjon/ Wenche Hjellem, KF i Bergen.

13/3: Hvem skal bære krisas byrder- linjer under et tariff-oppgjør/ Pål Steigan og om mulig en ansvarlig politiker.

19.-20/3:

Teach-in om Sovjet/ Repr. fra MLC - Finland, forhåpentligvis også Ernst Aust, KPD(m-1) og Nils Holmberg,SKP.

27/3: Sionisme lik rasisme/Finn Sjøe og motinnleder.

3/4: Bøndene, arbeiderklassen og revolusjonen/Georg Vaagen.

24/4: Konfrontasjonsmøte mellom kandidatstyra.

(Kjemp for tilslutning..... fra s. 12)

et flertall av de eldre går i mot, kan vi ikke kjøre igjennom noe vedtak om tilslutning", o.l.

I år må vi ta langt alvorligere på kampen mot slik høyretenking. For det første: massene blir aldri modne av seg sjøl uten kamp fra det kommunistiske partiet. Beboerforeningene slutter ikke opp om FFF uten gjennom en riktig politisk linje og kamp fra våre kadre i disse foreningene. I denne kampen må vi ikke være overflatiske, men bruke massearbeid. Vi må raskt få klarlagt motsigelser hos oss sjøl og blant våre venner og finne metoder for å løse dem. Vi må trekke de mest fremskredne massene med i det videre mobiliseringsarbeidet. Før møtet der tilslutninga om FFF skal opp må vi ha lagt et solid grunnlag for avgjørelse (eks. artikler i beboerforeningsaviser, dørbesøk o.l. Når så hetsen mot AKP kommer (og det hadde vi erfaring på i fjor) må ikke kadrene bøye nakken, men offensivt ta opp kampen mot kriminaliseringa av det kommunistiske

partiet. Det er svært positivt at AKP tar initiativet til klassekampetog! Reservasjonsretten er reell! All tenking om "kvalifisert flertall" må feies bort! Vi kupper ikke (som borgerne hevder) - vi legger grunnlaget for en demokratisk avgjørelse gjennom åpent å legge fram vår politikk om 1.mai.

I fjor slutta to beboerforeninger seg til FFF. I år må antallet øke. Dessuten bør forslag om tilslutning til FFF også reises på borettslagsmøter eller generalforsamlinger, sjøl om mulighetene til å få med borettslag er mindre. For mange boligavdelinger vil 1.mai være en anledning til å reise kampen i borettslaga mot boligdyrtida.

FFF vil lage to løpesedler: en for kampen mot boligdyrtida og en for kampen mot raseriing av eldre bydeler.

Boligutvalget.

(Skal vi rekruttere fra s. 13)

kvinnearbeide, boligarbeide osv.)

- hvem jobber vi systematisk og planmessig med å få med i studiesirkler og å utvikle gjennom diskusjoner.
- hvordan setter vi sammen studiesirklene.

Jeg vil oppsummere i tre "paroler" det jeg mener er viktig for disse lagas fortsatte arbeid med vervekampanja:

1. Rekrutter de mest framskredne, sjøl om de har småborgerlig eller intellektuell bakgrunn. Vurder disse kameratene ut fra deres praksis og vilje til hard jobbing, ikke kun ut fra deres teoretiske ferdigheter.
2. Sett alt inn på å lage nye studiesirkler med en annen klassesammensetning, og jobb hardt for å få med et stort antall arbeidere.
3. Innrett alt arbeid mot arbeiderklassen.

DIREKTIV:

DET ER DIREKTIV FOR ALLE Å
STILLE I DEMONSTRASJONEN

8. MARS!

Oppmøte i Youngstorget kl. 17³⁰